Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kümnes koda laiendatud koosseisus)

12. veebruar 2025*

Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Ühtne kriisilahendusfond – Ühtse Kriisilahendusnõukogu otsus 2018. aasta osamakseperioodi *ex ante*-osamaksete arvutamise kohta – Delegeeritud määruse (EL) 2015/63 artiklid 4, 14 ja 16 – Hea halduse põhimõte

Kohtuasjas T-406/18,

de Volksbank NV, asukoht Utrecht (Madalmaad), esindajad: advokaadid A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post ja M. van Zandvoort,

hageja,

versus

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: D. Ceran ja C. De Falco, keda abistasid advokaadid H.-G. Kamann, F. Louis ja P. Gey,

kostja,

keda toetab

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Triantafyllou ja A. Steiblytė,

menetlusse astuja,

ÜLDKOHUS (kümnes koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president A. Kornezov, kohtunikud E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (ettekandja) ja L. Spangsberg Grønfeldt,

kohtusekretär: ametnik S. Jund,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 9. juuli 2024. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtuotsuse

1 Hageja de Volksbank NV palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis, et teda puudutavas osas tühistataks Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB, edaspidi „kriisilahendusnõukogu“) 8. augusti 2022. aasta otsus SRB/ES/2022/46, millega tunnistatakse kehtetuks kriisilahendusnõukogu 12. aprilli 2018. aasta otsus SRB/ES/SRF/2018/03 ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2018. aasta *ex ante*-osamaksete kohta, niivõrd kui see puudutab kõnealuse otsuse I lisas nimetatud finantsinstitutsioone ja arvutab nende finantsinstitutsioonide 2018. aasta *ex ante* -osamaksed ühtsesse kriisilahendusfondi (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Vaidluse taust ja asjaolud, mis leidsid aset pärast hagi esitamist

2 Hageja, varem SNS Bank NV, on Madalmaades asutatud krediidiasutus.

3 SNS Bankist ja selle kahest tütarettevõtjast – ASN Bank NV ja RegioBank NV – koosnev kontsern restruktureeriti 2016. aastal, mille tulemusel ühendati need kaks tütarettevõtjat 31. detsembril 2016 SNS Bankiga ja 1. jaanuaril 2017 nimetati viimane ümber de Volksbankiks (edaspidi „2016. aasta ühinemine“).

4 ASN Banki ja RegioBanki (edaspidi „ühendatavad tütarettevõtjad“) ühendamine SNS Bankiga 31. detsembril 2016 tõi kaasa kahe esimese finantsinstitutsiooni panganduslubade kehtetuks tunnistamise, mistõttu jäi hageja 2017. aastal ainsaks finantsinstitutsiooniks, kes kuulus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määruse (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1), kohaldamisalasse.

5 Kriisilahendusnõukogu määras 12. aprilli 2018. aasta otsusega SRB/ES/SRF/2018/03 vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikele 2 kindlaks ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavad *ex ante* -osamaksed (edaspidi „*ex ante*-osamaksed“) 2018. aasta eest (edaspidi „2018. aasta osamakseperiood“) finantsinstitutsioonidelt, kelle suhtes kohaldatakse selle määruse artiklit 2 koostoimes artikli 67 lõikega 4 (edaspidi „finantsinstitutsioonid“), sealhulgas hageja.

6 De Nederlandsche Bank NV (DNB, Madalmaade keskpank) kui liikmesriigi kriisilahendusasutus määruse nr 806/2014 artikli 3 lõike 1 punkti 3 tähenduses kohustas 23. aprilli 2018. aasta kirjas hagejat tasuma tema 2018. aasta osamakseperioodi *ex ante*-osamakse summa, mille kriisilahendusnõukogu oli kindlaks määranud.

7 Kriisilahendusnõukogu võttis 8. augustil 2022 vastu vaidlustatud otsuse. Otsuse resolutsiooni artikli 1 kohaselt tühistab see otsus eespool punktis 5 viidatud otsuse (edaspidi „algne otsus“) osas, mis puudutab vaidlustatud otsuse I lisas nimetatud finantsinstitutsioone. Vaidlustatud otsuse põhjendustest 15–18 nähtub, et selle eesmärk on kõrvaldada algse otsuse põhjenduse puudumine, mille kriisilahendusnõukogu tuvastas pärast 15. juuli 2021. aasta kohtuotsust komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601), 3. märtsi 2022. aasta kohtumäärust SRB *vs.* Portgon ja komisjon (C-664/20 P, ei avaldata, EU:C:2022:161) ja 3. märtsi 2022. aasta kohtumäärust SRB *vs.* Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ei avaldata, EU:C:2022:162).

Vaidlustatud otsus

8 Vaidlustatud otsus koosneb põhiosast ja kolmest lisast.

9 Vaidlustatud otsuse põhiosas kirjeldatakse 2018. aasta osamakseperioodi *ex ante*-osamaksete kindlaksmääramise protsessi, mida kohaldatakse kõigi finantsinstitutsioonide suhtes.

10 Täpsemalt määras kriisilahendusnõukogu selle otsuse 6. jaos 2018. aasta osamakseperioodi jaoks kindlaks aasta sihttaseme (edaspidi „aasta sihttase“), mida on mainitud nõukogu 19. detsembri 2014. aasta rakendusmääruse (EL) 2015/81, millega määratakse kindlaks Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse nr 806/2014 kohaldamise ühtsed tingimused seoses ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate *ex ante*-osamaksetega (ELT 2015, L 15, lk 1), artiklis 4.

11 Kriisilahendusnõukogu selgitas, et ta kehtestas aasta sihttasemeks ühe kaheksandiku 1,15 protsendist kõigi finantsinstitutsioonide poolt 2017. aastal tagatud hoiuste kvartali keskmisest summast, mis määrati kindlaks hoiuste tagamise skeemide esitatud andmete alusel vastavalt komisjoni 21. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määruse (EL) 2015/63, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses kriisilahendusrahastutesse tehtavate *ex ante*-osamaksetega (ELT 2015, L 11, lk 44), artiklile 16.

12 Vaidlustatud otsuse 7. jaos kirjeldas kriisilahendusnõukogu 2018. aasta osamakseperioodi jaoks *ex ante*-osamaksete arvutamise meetodit.

13 Vaidlustatud otsuse 7. jaos selgitas kriisilahendusnõukogu samuti, et finantsinstitutsioonid – välja arvatud need, kes arvestades asjaolu, et nad ei ole eriti suured, teevad kindlasummalise osamakse – peavad tasuma nende riskiprofiiliga korrigeeritud osamakset, mis oli kindlaks määratud järgmisi põhietappe järgides.

14 Esimeses etapis arvutas kriisilahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teise lõigu punktile a välja iga finantsinstitutsiooni „aasta baasosamakse“. Selle arvutuse tegemiseks võttis kriisilahendusnõukogu kõigepealt arvesse asjaomase finantsinstitutsiooni kohustuste kogusumma, mis hõlmas muu hulgas omavahendite ja tagatud hoiuste summasid (edaspidi „kohustuste kogusumma“), nagu see oli esitatud 31. detsembri 2016. aasta seisuga. Seejärel lahutas ta 2016. aastal kohustuste kogusummast krediidiasutuse omavahendid ja tagatud hoiuste kvartali keskmise, et saada krediidiasutuse netokohustused (edaspidi „netokohustused“). Lõpuks kandis kriisilahendusnõukogu selle finantsinstitutsiooni netokohustused kõigi ühtses kriisilahenduskorras osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud finantsinstitutsioonide netokohustuste hulka.

15 Mis puudutab täpsemalt 2018. aasta osamakseperioodi, siis arvutas kriisilahendusnõukogu asjasse puutuvate finantsinstitutsioonide netokohustused ja seega nende aasta baasosamakse, võttes arvesse nende finantsinstitutsioonide kohustuste kogusummat 31. detsembri 2016. aasta andmete põhjal ja lahutades sellest nende finantsinstitutsioonide 2016. aasta tagatud hoiuste kvartali keskmise summa.

16 Vastavalt delegeeritud määruse 2015/63 artikli 5 lõikele 1 arvas kriisilahendusnõukogu aasta baasosamakse kindlaksmääramisel aluseks võetavatest finantsinstitutsiooni netokohustustest maha teatavat liiki kohustused.

17 *Ex ante*-osamakse arvutamise teises etapis korrigeeris kriisilahendusnõukogu aasta baasosamakset vastavalt finantsinstitutsiooni riskiprofiilile määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teise lõigu punkti b kohaselt.

18 Seejärel liitis kriisilahendusnõukogu kõik riskiga korrigeeritud aasta baasosamaksed, saades „ühise nimetaja“, mida kasutatakse iga finantsinstitutsiooni poolt tasumisele kuuluva aasta sihttaseme osa arvutamiseks.

19 Lõpuks arvutas kriisilahendusnõukogu iga finantsinstitutsiooni *ex ante*-osamakse, jagades aasta sihttaseme kõigi finantsinstitutsioonide vahel ühelt poolt riskiga korrigeeritud aasta baasosamakse ja teiselt poolt ühise nimetaja vahelise suhte alusel.

Poolte nõuded

20 Hageja palub hagiavalduses Üldkohtul sisuliselt:

– tühistada algne otsus teda puudutavas osas;

– mõista kohtukulud välja kriisilahendusnõukogult.

21 Hageja palub 26. septembril 2022 esitatud menetlusdokumendis „Seisukohad vaidlustatud otsuse uuesti tegemise kohta kohtuasjas T-406/18“ (edaspidi „26. septembri 2022. aasta menetlusdokument“) lisaks käsitada oma hagiavaldust nii, et selle ese on vaidlustatud otsuse tühistamine.

22 Kriisilahendusnõukogu palub kõigepealt Üldkohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– teise võimalusena jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– kolmanda võimalusena jätta algse otsuse tühistamise korral selle otsuse tagajärjed kehtima kuueks kuuks alates kohtuotsuse jõustumise kuupäevast;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

23 Kriisilahendusnõukogu palub oma seisukohtades, mis on esitatud 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendi kohta, Üldkohtul lisaks tuvastada, et hagi ese on ära langenud, ja jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

24 Euroopa Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

25 Hageja väidab, et kriisilahendusnõukogu rikkus mitut õigusnormi, kui ta arvutas tema 2018. aasta osamakseperioodi *ex ante*-osamakse ja eelkõige kui ta kohaldas meetodit tema aasta baasosamakse arvutamiseks. Täpsemalt heidab hageja kriisilahendusnõukogule ette, et viimane arvutas tema netokohustused eri kuupäevi puudutavate andmete alusel, kuna kriisilahendusnõukogu kasutas tema kohustuste kogusumma kindlaksmääramiseks 2016. aasta ühinemisest hilisemaid andmeid, kuigi osaliselt kasutas ta tema tagatud hoiuste summa kindlaksmääramisel sellele ühinemisele eelnenud andmeid. Selline meetod viis seega tema netokohustuste ülehindamiseni.

26 Hageja põhjendab oma hagi viie väitega:

– esimese väite kohaselt on rikutud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiivi 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190), artikli 103 lõiget 2, määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 2 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõiget 1, kuna netokohustuste kindlaksmääramiseks on kasutatud võrreldamatuid andmeid;

– teise väite kohaselt on rikutud direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikeid 2 ja 7 ning ELTL artiklit 290, kuna komisjon „ületas“ oma pädevust;

– kolmanda väite kohaselt on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet;

– neljanda väite kohaselt on rikutud õiguskindluse põhimõtet;

– viienda väite kohaselt on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet.

27 Kõigepealt tuleb analüüsida kriisilahendusnõukogu esitatud vastuvõetamatuse väidet ja seejärel hageja esitatud väiteid.

Vastuvõetavus

28 Hageja väidab 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendis, et kuna vaidlustatud otsuses ei lahendata algses otsuses olemas olnud õiguslikku probleemi, nimelt võrreldamatute andmete kasutamist tema netokohustuste arvutamiseks, ei olnud vaja tema hagiavaldust muuta vastavalt Üldkohtu kodukorra artiklile 86. Siiski palub ta Üldkohtul käsitada seda hagi vajalikus ulatuses nii, et see on suunatud ka vaidlustatud otsuse vastu.

29 Oma seisukohtades 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendi kohta esitas kriisilahendusnõukogu sisuliselt kaks vastuvõetamatuse väidet, millest esimene on suunatud algset otsust puudutavate hageja nõuete ja teine 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendi vastu.

Algset otsust puudutavate nõuete vastuvõetavus

30 Kriisilahendusnõukogu väidab, et algse otsuse vastu suunatud nõuded on vastuvõetamatud, kuna selle otsuse tühistamise nõude ese on ära langenud, sest otsus võeti tagasi *ex tunc*.

31 Kohtuistungil teatas hageja, et ta loobub algset otsust puudutavatest nõuetest, kui Üldkohus tuvastab, et see otsus on vaidlustatud otsusega tagasi võetud ja asendatud.

32 Sellega seoses tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 18 on märgitud, et kriisilahendusnõukogu pidas kohaseks algne otsus tagasi võtta ja asendada osas, mis puudutab vaidlustatud otsuse I lisas nimetatud finantsinstitutsioone.

33 Nii on vaidlustatud otsuse resolutsiooni artiklis 1 märgitud, et selle otsusega „võetakse tagasi“ algne otsus vaidlustatud otsuse I lisas nimetatud finantsinstitutsioonide osas, kusjuures hagejat mainitakse selles lisas.

34 Seejärel, nagu nähtub vaidlustatud otsuse resolutsiooni artiklist 2, kiidab see otsus heaks 2018. aasta osamakseperioodi *ex ante*-osamaksete arvutamise, nagu see on esitatud kõnealuse otsuse I lisas, kusjuures viidatud lisas on ette nähtud sellise osamakse arvutamine ka hageja puhul.

35 Lõpuks tehti vaidlustatud otsus 8. augustil 2022 ja vastavalt selle resolutsiooni artiklile 4 jõustus otsus 12. aprillil 2018, st algse otsuse jõustumise ajal.

36 Eeltoodust tuleneb, et nagu väidab kriisilahendusnõukogu, võeti algne otsus hagejat puudutavas osas tagasi ja asendati vaidlustatud otsusega.

37 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et hageja loobus kohtuistungil algset otsust puudutavatest nõuetest. Seega ei ole enam vaja analüüsida vastuvõetamatuse väidet, mille kriisilahendusnõukogu nende nõuete vastu esitas.

Hagiavalduse muutmine

38 Oma seisukohtades 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendi kohta väidab kriisilahendusnõukogu, et hageja ei muutnud oma hagiavaldust, väiteid ega nõudeid vaidlustatud otsuse vastuvõtmise osas. Ühest küljest ei saa 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumenti pidada muutmisavalduseks kodukorra artikli 86 tähenduses, kuna see ei väljenda hageja kavatsust oma hagiavaldust muuta. Pealegi kannab kõnealune menetlusdokument pealkirja „Seisukohad vaidlustatud otsuse uuesti tegemise kohta kohtuasjas T-406/18“, mitte „Muutmisavaldus“.

39 Teisest küljest, isegi kui eeldada, et 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumenti võib pidada muutmisavalduseks, ei vasta see vastuvõetavuse tingimustele, mida kohaldatakse sellistele menetlusdokumentidele. Nimelt ei muutnud hageja 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendis üheti mõistetavalt oma hagiavalduses sisalduvaid nõudeid, kuna ta ei kvalifitseerinud algset otsust puudutavaid väiteid vaidlustatud otsuse vastu esitatud väideteks.

40 Sellega seoses selgub kodukorra artikli 86 lõigetest 1 ja 2 sel ajal kehtinud redaktsioonis, et kui akt, mille tühistamist nõutakse, on asendatud või muudetud teise aktiga, millel on sama ese, võib hageja selle uue asjaolu arvesse võtmiseks muuta oma hagiavaldust enne menetluse suulise osa lõppemist või enne Üldkohtu otsust lahendada kohtuasi ilma menetluse suulise osata.

Hagiavalduse muutmine peab toimuma eraldi dokumendiga ning hagiavalduse muutmise tinginud akti peale tühistamishagi esitamiseks ELTL artikli 263 kuuendas lõigus ette nähtud tähtaja jooksul.

41 Vastavalt kodukorra artikli 86 lõike 4 punktidele a ja b peab hagiavalduse muutmise avaldus sisaldama muu hulgas nõudeid, mida muudetakse, ning vajaduse korral väiteid ja argumente, mida muudetakse.

42 Sellega seoses tuleneb kohtupraktikast, et kuigi hagiavalduse muutmisele on põhjendatud kehtestada teatavad vorminõuded, ei ole need nõuded eesmärk omaette, vaid on vastupidi mõeldud selleks, et tagada võistlev menetlus ja korrakohane õigusemõistmine. Korrakohase õigusemõistmise ning menetlusökonoomia põhimõttega vastuolus oleks aga nõuda, et hageja, kes on oma nõudeid muutnud, kordaks oma hagiavalduse muutmise avalduses samu väiteid ja argumente, mille ta on juba esitanud algul vaidlustatud akti vastu (vt 24. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Haswani *vs.* nõukogu, C-313/17 P, EU:C:2019:57, punktid 35 ja 36 ning seal viidatud kohtupraktika).

43 Lisaks ei näe kodukorra artikkel 86 ette konkreetset pealkirja selleks, et hageja dokumenti saaks pidada muutmisavalduseks selle sätte tähenduses. Selleks et kontrollida, kas selline dokument kujutab endast muutmisavaldust kodukorra artikli 86 tähenduses, tuleb seega lähtuda selle sisust.

44 Mis puudutab käesolevas asjas 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumenti, siis tuleb ühest küljest tõdeda, et hageja märgib selles, et vaidlustatud otsusega võeti algne otsus tagasi ja asendati, ning viitab kodukorra artiklile 86 ja palub Üldkohtul käsitada tema hagiavaldust nii, et see on suunatud ka vaidlustatud otsuse vastu.

45 Teisest küljest väitis hageja 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendis, et vaidlustatud otsus ei lahenda käesolevas kohtuasjas tõstatatud õiguslikku probleemi ning et isegi kriisilahendusnõukogu märkis 12. mai 2022. aasta kirjas, milles ta teavitas Üldkohut oma kavatsusest algne otsus tagasi võtta, et vaidlustatud otsus ei mõjuta tema väidete sisu. Seega märkis hageja, et ta ei pidanud vajalikuks muuta oma väiteid, nagu need olid hagiavalduses esitatud.

46 Nimelt, nagu on märgitud eespool punktides 7 ja 32–36, võeti vaidlustatud otsusega algne otsus tagasi ja asendati see, selleks et kõrvaldada selle põhjenduse puudumine, mille kriisilahendusnõukogu tuvastas pärast 15. juuli 2021. aasta kohtuotsust komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601), 3. märtsi 2022. aasta kohtumäärust SRB *vs.* Portigon ja komisjon (C-664/20 P, ei avaldata, EU:C:2022:161) ja 3. märtsi 2022. aasta kohtumäärust SRB *vs.* Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ei avaldata, EU:C:2022:162).

47 Tuleb aga tõdeda, et pelk asjaolu, et algse otsuse põhjenduse puudumine on kõrvaldatud, ei mõjuta käesoleva hagiga tõstatatud keskset küsimust, mis puudutab metoodikat, mida kriisilahendusnõukogu kasutas hageja *ex ante*-osamakse arvutamiseks ja täpsemalt tema netokohustuste kindlaksmääramiseks.

48 Neil asjaoludel võis hageja pärast vaidlustatud otsuse vastuvõtmist mitte pidada vajalikuks muuta hagi põhjendamiseks esitatud väiteid ja argumente.

49 See on nii seda enam, et 26. septembri 2022. aasta menetlusdokumendis teatas hageja sõnaselgelt, et ta soovib jääda kogu oma hagiavalduse juurde selles mõttes, et hagiavalduses esitatud argumendid ja väited kehtivad samuti vaidlustatud otsuse kohta.

50 Järelikult on 26. septembri 2022. aasta menetlusdokument hagiavalduse muutmise avaldus, mis vastab kodukorra artikli 86 nõuetele.

51 Eeltoodut arvestades tuleb see menetlusdokument tunnistada vastuvõetavaks ning järelikult tuleb asuda seisukohale, et hagi eesmärk on nüüd tühistada vaidlustatud otsus hagejat puudutavas osas.

Sisulised küsimused

Esimene väide, et rikutud on direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 2, määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 2 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõiget 1, kuna hageja netokohustuste kindlaksmääramisel kasutati võrreldamatuid andmeid

52 Hageja heidab kriisilahendusnõukogule ette, et ta kasutas tema netokohustuste arvutamiseks erinevate kuupäevade andmeid, kuna kriisilahendusnõukogu sai tema kohustuste kogusumma 31. detsembri 2016. aasta andmete alusel, samas kui ta arvutas tema tagatud hoiuste summa 2016. aasta kvartali keskmise alusel. Sellist lähenemist järgides rikkus kriisilahendusnõukogu direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 2, määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 2 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõiget 1.

53 Nimelt, kuna hageja ja ühendatavad tütarettevõtjad ühinesid 2016. aastal, hõlmas hageja aasta lõpu andmetel põhinev kohustuste kogusumma hageja ja nende tütarettevõtjate kohustusi, samas kui hageja tagatud hoiuste keskmise summa puhul ei võtnud kriisilahendusnõukogu arvesse nende finantsinstitutsioonide tagatud hoiuseid kolmes esimeses kvartalis. Kriisilahendusnõukogu ei arvanud seega maha kõiki 31. detsembri 2016. aasta seisuga hageja bilansis kajastatud tagatud hoiuseid, mis läheb vastuollu nende hoiuste mahaarvamise loogikaga.

54 Lisaks ei hinnanud kriisilahendusnõukogu hageja netokohustuste arvutamise sellise meetodi abil nõuetekohaselt tema faktilist olukorda. Täpsemalt tugines kriisilahendusnõukogu oma kohustuste kogusumma arvutamisel 2016. aasta ühinemisest hilisematele andmetele, võttes seega arvesse ka ühendatavate tütarettevõtjate kohustusi. Seevastu tugines ta tagatud hoiuste summa kindlaksmääramisel andmetele, mis olid osaliselt sellest ühinemisest varasemad ja puudutavad seega üksnes hageja, mitte nende tütarettevõtjate olukorda. Selline meetod ei võimalda aga kajastada hageja tegelikku riskiprofiili, kuna see toob kaasa tema suuruse ja sellega seotud riski ülehindamise.

55 Lisaks väidab kriisilahendusnõukogu ekslikult, et tema meetod tuleneb kohaldatavatest õigusnormidest. Nimelt ei ole seda meetodit ette nähtud ei delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõigetega 1 ja 2, artikli 14 lõigetega 1 ja 4 ega artikliga 16.

56 Kriisilahendusnõukogu väidab, et hageja argumendid ei ole põhjendatud.

57 Esiteks kohaldas kriisilahendusnõukogu kõigi finantsinstitutsioonide suhtes sama meetodit, mistõttu palub hageja oma argumentides sisuliselt, et teda koheldaks teistest finantsinstitutsioonidest erinevalt. Selline kohtlemine ei ole aga põhjendatud.

58 Teiseks on tagatud hoiuste arvutamise meetod, mida vaidlustatud otsusega kohaldatakse, kooskõlas delegeeritud määruse 2015/63 artiklitega 4, 5, 14 ja 16.

59 Kolmandaks ei ole hageja tõendanud, kuidas kriisilahendusnõukogu tehtud arvutus rikub direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 2 või määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 2. Tema argumendid põhinevad üksnes väidetel, mis puudutavad abstraktseid ühtsuse ja õigluse põhimõtteid.

60 Neljandaks võimaldab tagatud hoiuste keskmise summa kasutamine tagada *ex ante*-osamaksete täpsema arvutusmeetodi kui see, mis põhineb tagatud hoiuste kogusummal kalendriaasta lõpus.

61 Kõigepealt tuleb meenutada, et komisjon võttis delegeeritud määruse 2015/63 vastu volituse alusel, mille Euroopa Liidu seadusandja on talle direktiivi 2014/59 artikli 103 lõigetega 7 ja 8 andnud eelkõige selleks, et täpsustada *ex ante*-osamaksete finantsinstitutsioonide riskiprofiiliga korrigeerimise mõistet ja teabe esitamisega seotud kohustusi. See delegeeritud määrus muudeti määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikega 6 kohaldatavaks selle määruse alusel kogutavate *ex ante* -osamaksete arvutamise suhtes.

62 Käesolevas väites vaidleb hageja vastu *ex ante*-osamaksete arvutamise esimesele etapile ja eelkõige meetodile, mida kriisilahendusnõukogu kasutas tema aasta baasosamakse arvutamisel tema netokohustuste kindlaksmääramiseks.

63 Sellega seoses nähtub vaidlustatud otsuse põhjendustest 27, 28 ja 31 ning kriisilahendusnõukogu poolt kohtuistungil tehtud avaldustest, et hageja netokohustuste ja seega tema aasta baasosamakse arvutamiseks kasutas kriisilahendusnõukogu ühest küljest hageja kohustuste kogusummat 31. detsembri 2016. aasta seisuga, tuginedes seega 2016. aasta ühinemisest hilisematele andmetele, ja teisest küljest tema 2016. aasta tagatud hoiuste kvartali keskmist summat, mis määrati seega kindlaks andmete põhjal, mis suures osas eelnesid sellele ühinemisele.

64 Hageja väidab seega, et kasutades eespool punktis 63 kirjeldatud meetodit, rikkus kriisilahendusnõukogu direktiivi 2014/59 artikli 103 lõiget 2, määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 2 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõiget 1. Lisaks, kuna hageja väidab, et selle meetodi kohaldamine ei võimaldanud kriisilahendusnõukogul nõuetekohaselt arvesse võtta tema faktilist olukorda ja tegelikku riskiprofiili, leiab ta tegelikult, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud neid sätteid kohaldama hea halduse põhimõttest lähtudes, mis nõuab, et liidu organid analüüsiksid hoolikalt ja erapooletult kõiki konkreetses asjas tähtsust omavaid asjaolusid.

65 Nende argumentide põhjendatuse hindamiseks tuleb kõigepealt meenutada, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõikest 1 tuleneb, et kriisilahendusnõukogu peab arvutama iga finantsinstitutsiooni *ex ante*-osamakse teabe alusel, mille viimane delegeeritud määruse artikli 14 kohaselt esitab.

66 Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõikes 1 on sätestatud, et finantsinstitutsioonid peavad esitama kriisilahendusnõukogule värskeimad heaks kiidetud aruandeaasta finantsaruanded, mis on kättesaadavad enne osamakseperioodile eelneva aasta 31. detsembrit (edaspidi „aasta N – 1“). Nendele finantsaruannetele peab olema lisatud vannutatud audiitori või audiitorühingu arvamus.

67 Tuleb aga tõdeda, et võttes arvesse aega, mis on vajalik selliste finantsaruannete koostamiseks, puudutab see teave üldjuhul asjaomasele osamakseperioodile eelnevat üle-eelmist aastat või erandlikel asjaoludel aruandeaastat, mis algas sellel eelviimasel aastal ja lõppes aastal N-1 (edaspidi nende kahe perioodi puhul „võrdlusaasta N – 2“).

68 Seega nähtub delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõikest 1 koostoimes artikli 14 lõikega 1, et kriisilahendusnõukogu ülesanne on arvutada *ex ante*-osamaksed viimati heaks kiidetud ja kinnitatud aruandeaasta finantsaruandeid käsitleva teabe alusel, mis on kättesaadav aasta N-1 31. detsembril (vt selle kohta 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 42), arvestades, et see teave puudutab finantsaruandeid, mis viitavad võrdlusaastale N-2.

69 Selles kontekstis väidab kriisilahendusnõukogu, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõige 2 ning artiklid 5 ja 16 sisaldavad andmeid võrdlusaasta N-2 ajahetkede kohta, mis on asjakohased, et kindlaks määrata tagatud hoiuste summa, mis aasta baasosamakse arvutamisel lahutatakse kohustuste kogusummast. Täpsemalt leiab kriisilahendusnõukogu, et nendest sätetest tuleneb, et need ajahetked vastavad võrdlusaasta N-2 kvartalite lõpule, mistõttu peab ta selle arvutuse tegemisel arvesse võtma selle aasta tagatud hoiuste kvartali keskmist summat.

70 Käesoleva väite analüüsimiseks ei ole vaja hinnata, kas delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõige 2 ning artiklid 5 ja 16 lubavad kriisilahendusnõukogul võtta aasta baasosamaksete arvutamisel arvesse tagatud hoiuste keskmist summat või lausa kohustavad seda teha.

71 Nimelt nähtub hageja menetlusdokumentidest, et ta ei vaidle tingimata vastu sellele, et netokohustuste arvutamiseks kasutati tagatud hoiuste kvartali keskmist summat, vaid et ta heidab kriisilahendusnõukogule eelkõige ette, et viimane kasutas selles arvutuses andmeid, mis puudutavad erinevaid ajahetki.

72 Neil asjaoludel tuleb analüüsida, kas juhul, kui kriisilahendusnõukogu võtab netokohustuste arvutamisel arvesse võrdlusaasta N-2 tagatud hoiuste kvartali keskmist summat, võib samal ajal selle arvutuse tegemiseks arvesse võtta kohustuste kogusummat, nagu see on võrdlusaasta N-2 lõpu seisuga, mitte aga kohustuste kogusumma kvartali keskmist summat, arvestades, et see kohustuste kogusumma hõlmab ka tagatud hoiuste summat (vt eespool punkt 14).

73 Sellega seoses tuleb märkida, et ei delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõige 1 ega artikli 14 lõige 1 ei sisalda konkreetseid nõudeid küsimuses, kas kriisilahendusnõukogu on kohustatud netokohustuste kindlaksmääramisel arvesse võtma kohustuste kogusummat võrdlusaasta N-2 lõpus või nende keskmist summat sellel aastal. Selliseid nõudeid ei tulene ka ühestki muust delegeeritud määruse 2015/63, direktiivi 2014/59 või määruse nr 806/2014 sättest.

74 Järelikult tuleb tõdeda, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõige 1 ja artikli 14 lõige 1 annavad kriisilahendusnõukogule kaalutlusõiguse seoses ajahetkega, mis on netokohustuste arvutamisel kohustuste kogusumma kindlaksmääramiseks asjakohane.

75 Selleks et järgida liidu institutsioonilisele struktuurile omast võimude tasakaalu, peab selline kaalutlusõigus, mille komisjon on kriisilahendusnõukogule andnud, olema selgelt piiritletud ja selle kasutamist tuleb rangelt kontrollida objektiivsete kriteeriumide alusel, mis tulenevad õigusnormidest, millega kriisilahendusnõukogu on seotud (vt selle kohta analoogia alusel 18. juuni 2024. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punktid 70 ja 72).

76 Seega tuleb eelkõige veenduda, et kriisilahendusnõukogu kasutas seda kaalutlusõigust kooskõlas kõrgemalseisvate õigusnormidega ning täpsemalt kooskõlas selle õiguslikuks aluseks oleva õigusakti ehk direktiivi 2014/59 eesmärgi ja üldise ülesehitusega (vt eespool punkt 61), samuti selliste õiguse üldpõhimõtetega nagu hea halduse põhimõte (vt selle kohta 30. septembri 2010. aasta kohtuotsus EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, punkt 42; 26. mai 1998. aasta kohtuotsus Costacurta *vs.* komisjon, T-177/96, EU:T:1998:109, punkt 45, ja 3. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus BASF ja REACH & colours *vs.* ECHA, T-806/17, ei avaldata, EU:T:2019:724, punkt 79).

77 Sellega seoses tuleb ühest küljest meenutada, et Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 41 sätestatud hea halduse põhimõte paneb liidu institutsioonidele ja organitele kohustuse hoolikalt ja erapooletult hinnata kõiki konkreetse juhtumi puhul tähtsust omavaid asjaolusid (vt selle kohta 21. novembri 1991. aasta kohtuotsus Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14; 9. septembri 2008. aasta kohtuotsus Bayer CropScience jt *vs.* komisjon, T-75/06, EU:T:2008:317, punkt 84, ja 23. septembri 2009. aasta kohtuotsus Eesti *vs.* komisjon, T-263/07, EU:T:2009:351, punkt 99).

78 Teisest küljest põhineb aasta baasosamakse, nagu see on ette nähtud direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikes 2 ja määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teise lõigu punktis a, iga finantsinstitutsiooni netokohustuste proportsionaalsel summal võrreldes teiste finantsinstitutsioonide netokohustustega. Selline suhtarv kajastab seega *ex ante*-osamaksete korra üldist ülesehitust, mille kohaselt peab aasta baasosamakse eelkõige kajastama iga finantsinstitutsiooni suurust vastavalt tema kohustustele.

79 Sama nõue tuleneb direktiivi 2014/59 ettevalmistavatest materjalidest ja eelkõige 6. juuni 2012. aasta mõjuhinnangu, mis on lisatud selle direktiivi vastuvõtmiseni viinud ettepanekule (SWD(2012) 166 (final)), lehekülgedest 58 ja 59, mis näitavad, et aasta baasosamaksete arvutamine finantsinstitutsioonide kohustuste alusel võimaldab hinnata finantsinstitutsioonide suurust, mistõttu on selle arvutuse eesmärk tagada, et suured finantsinstitutsioonid tasuvad suuremaid osamakseid.

80 Suuruse arvessevõtmise olulisust rõhutab ka delegeeritud määruse 2015/63 põhjendus 5, milles on sõnaselgelt märgitud, et *ex ante*-osamakse peab olema proportsionaalne asjaomaste finantsinstitutsioonide suurusega. Nagu nähtub samast põhjendusest, on finantsinstitutsiooni suurus tema riskiprofiili esimene näitaja, sest mida suurem on finantsinstitutsioon, seda tõenäolisem on, et raskuste korral leiab kriisilahendusnõukogu, et kriisilahenduse läbiviimine ja kriisilahendusfondi kasutamine on avalikes huvides, selleks et tagada kriisilahenduse vahendite tõhus rakendamine.

81 Selles kontekstis on Üldkohus juba otsustanud, et aasta baasosamakse peab kajastama finantsinstitutsioonide suurust, selleks et tagada, et kriisilahenduse vahendite tõhusaks rakendamiseks antakse ühtsele kriisilahenduskorrale piisavad rahalised vahendid ja et finantsinstitutsioone julgustataks kasutama vähem riskantseid toimimisviise, vähendades muu hulgas oma netokohustusi (vt selle kohta 20. detsembri 2023. aasta kohtuotsus Banque postale *vs.* SRB, T-383/21, EU:T:2023:845, punktid 175 ja 176).

82 Neil asjaoludel peab kriisilahendusnõukogu arvutama aasta baasosamaksed nii, et see kajastaks piisavalt täpselt asjaomaste finantsinstitutsioonide suurust ja nendega seotud riski vastavalt nende kohustustele, nii et märkimisväärsete kohustustega finantsinstitutsioonid teevad suuremaid *ex ante*-osamakseid kui finantsinstitutsioonid, kellel on piiratumad kohustused – tingimusel, et

neid osamakseid kohandatakse asjaomaste riskinäitajatega –, ning et finantsinstitutsioone julgustatakse kasutama vähem riskantseid toimimisviise, vähendades muu hulgas nende netokohustuste summat.

83 Kuigi eespool punktis 63 kirjeldatud meetod võib üldjuhul piisavalt täpselt kajastada asjaomaste finantsinstitutsioonide suurust, võib see olla teisiti teatavatel erijuhtudel, mis võivad esineda, kui konkreetse finantsinstitutsiooni kohustuste ja tagatud hoiuste kogusumma muutus võrdlusaastal N-2 oluliselt, ületades nende kohustuste tavapärased kõikumised aasta jooksul. See areng võib muu hulgas tuleneda selle finantsinstitutsiooni struktuuri muutusest, nagu see, mis tuleneb ühinemisest või ühendamisest.

84 Seega, kui kriisilahendusnõukogu seisab silmitsi sellise erilise olukorraga, tuleneb hea halduse põhimõttest, et ta peab eespool punktis 74 viidatud kaalutlusõiguse teostamisel hoolikalt ja erapooletult analüüsima kõiki konkreetses asjas tähtsust omavaid asjaolusid.

85 Järelikult, kui finantsinstitutsioon esitab kriisilahendusnõukogule konkreetsed ja kontrollitavad arvandmed, millest nähtub, et tema struktuuri olulise muutuse tõttu võrdlusaastal N-2 on tema kohustuste kogusumma ja tagatud hoiuste summa oluliselt muutunud, mistõttu netokohustuste arvutamise meetod ei kajasta enam tema suurust piisavalt täpselt, peab kriisilahendusnõukogu neid asjaolusid arvesse võtma, selleks et tagada, et asjaomase finantsinstitutsiooni netokohustuste arvutamine vastab eespool punktides 75–82 viidatud nõuetele.

86 Käesolevas asjas tuleb kõigepealt tõdeda, et hageja ja ühendatavate tütarettevõtjate 2016. aasta ühinemise tagajärjel suurenes 31. detsembril 2016 hageja kohustuste kogusumma märkimisväärselt, kuna see hõlmas – erinevalt 2016. aasta kolmest esimesest kvartalist – nende tütarettevõtjate kohustuste ja tagatud hoiuste kogusummat.

87 Seejärel tugines kriisilahendusnõukogu hageja netokohustuste ja seega tema aasta baasosamakse arvutamiseks eespool punktis 63 kirjeldatud meetodile, mille kohaselt ta kasutas hageja kohustuste kogusummat 31. detsembri 2016. aasta andmete alusel, samas kui tagatud hoiuste summa puhul, mis lahutati kohustuste kogusummast, võttis ta arvesse tema tagatud hoiuste kvartali keskmist summat 2016. aastal.

88 Seega, mis puudutab tagatud hoiuseid, mis hageja netokohustuste arvutamisel kohustuste kogusummast lahutati, siis on eespool punktis 63 kirjeldatud meetodi puhul 2016. aasta ühinemist arvesse võetud vaid osaliselt. Nimelt, nagu nähtub vaidlustatud otsuse 22. joonealusest märkusest, liitis kriisilahendusnõukogu neli tagatud hoiuste summat, mis hagejal olid 2016. aasta iga kvartali lõpus, ning jagas nende summade kogusumma seejärel neljaga, selleks et saada nende kvartali keskmine. Järelikult, mis puudutab 2016. aasta kolme esimest kvartalit, siis võttis kriisilahendusnõukogu arvesse üksnes hageja tagatud hoiuseid, hõlmamata ühendatavate tütarettevõtjate tagatud hoiuseid. Alles kõnealuse aasta viimase kvartali lõpus võttis kriisilahendusnõukogu pärast 2016. aasta ühinemist arvesse hageja tagatud hoiuste summat, mis hõlmas ka nende tütarettevõtjate tagatud hoiuste summat. Sellest järeldub, et hageja tagatud hoiuste summa, mis netokohustuste arvutamisel lahutati tema kohustuste kogusummast, koosnes vaid ligikaudu veerandist 2016. aastal nende tütarettevõtjate tagatud hoiustest.

89 Mis seevastu puudutab hageja kohustuste kogusumma kindlaksmääramist, siis tugines kriisilahendusnõukogu üksnes tema kohustuste kogusummale 31. detsembri 2016. aasta seisuga, see tähendab 2016. aasta ühinemise tulemusel saadud summale. Seega ei võtnud ta arvesse hageja kohustuste kogusummat 2016. aasta kolme esimese kvartali lõpus, mis ei sisaldanud ühendatavate

tütarettevõtjate kohustuste kogusummat. Sellest järeldub, et hageja kohustuste kogusumma hõlmas nende tütarettevõtjate kohustuste kogusummat tervikuna, arvestades, et see summa sisaldas ka hageja kõiki tagatud hoiuseid 31. detsembri 2016. aasta seisuga, sealhulgas nende tütarettevõtjate kõiki tagatud hoiuseid (vt eespool punkt 14).

90 Eeltoodust tuleneb, et hageja netokohustuste arvutamisel lähtus kriisilahendusnõukogu selle arvutuse esimeses osas, see tähendab hageja kohustuste kogusumma arvutamisel, täielikult hageja olukorrast pärast 2016. aasta ühinemist, samas kui sama arvutuse teises osas, st arvutades hageja tagatud hoiuste summat, mis tuli seejärel kohustuste kogusummast maha arvata, lähtus ta väga suures osas hageja olukorrast enne ühinemist. Neil asjaoludel ja võttes arvesse seda, mil määral kõik need kohustused 2016. aasta ühinemisega muutusid, ei kajastanud selline netokohustuste arvutus piisavalt täpselt hageja suurust ja seega kaasnevat riski.

91 Sellest järeldub, et kriisilahendusnõukogu ei võtnud eespool punktis 74 viidatud kaalutlusõiguse teostamisel arvesse kõiki käesolevas asjas tähtsust omavaid asjaolusid, selleks et veenduda, et hageja netokohustuste arvutamisel järgiti eespool punktides 75–82 nimetatud nõudeid.

92 Järelikult kasutas kriisilahendusnõukogu oma kaalutlusõigust, mis tal oli hageja aasta baasosamakse arvutamisel, viisil, mis rikub delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõiget 1, nagu seda on tõlgendatud kooskõlas direktiivi 2014/59 artikli 103 lõikega 2 ja määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 teise lõigu punktiga a ning hea halduse põhimõttega.

93 SRB argumendid ei sea seda järeldust kahtluse alla.

94 Esiteks, isegi kui eeldada, nagu väidab kriisilahendusnõukogu, et ta oli delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõigete 1 ja 2 ning artiklite 5 ja 16 alusel kohustatud hageja netokohustuste arvutamisel arvesse võtma tagatud hoiuste kvartali keskmist summat, ei kohustanud need sätted teda siiski selle arvutuse tegemisel arvesse võtma andmeid erinevate ajahetkede kohta.

95 Teiseks ei saa kriisilahendusnõukogu põhjendada eespool punktis 63 kirjeldatud meetodi kohaldamist sooviga tagada netokohustuste arvutamise meetodi kooskõla meetodiga, mida kohaldatakse aasta sihttaseme kindlaksmääramisele.

96 Nimelt, isegi kui eeldada, et see kaalutlus on asjakohane, pidi kriisilahendusnõukogu eespool punktides 82–85 meenutatud põhimõtteid arvestades võtma arvesse hageja konkreetset olukorda, et veenduda, et tema netokohustuste arvutamine kajastab tema suurust piisavalt täpselt.

97 Kolmandaks väidab kriisilahendusnõukogu, et tagatud hoiuste kvartali keskmise summa kasutamine võimaldab võidelda teatavate raamatupidamismeetmete kuritarvitamise, oportunistliku käitumise, lühiajalise mõju ja hooajaliste tippude vastu.

98 Ent ei ole tõendatud, kuidas see asjaolu takistaks kriisilahendusnõukogul arvesse võtmast kohustuste muude kategooriate kvartali keskmist summat, tingimusel et tema käsutusse on antud selle summaga seotud andmed ja eespool punktis 85 esitatud tingimused on täidetud.

99 Eeltoodut arvestades tuleb esimese väitega nõustuda ja vaidlustatud otsus hagejat puudutavas osas tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida teisi väiteid.

Kohtuotsuse tagajärgede ajaline piiramine

100 Kriisilahendusnõukogu palus Üldkohtul jätta vaidlustatud otsuse tühistamise korral selle tagajärjed kehtima kuni otsuse asendamiseni või vähemalt kuueks kuuks alates kohtuotsuse jõustumise kuupäevast, kuna hageja on jätkuvalt kohustatud tegema kriisilahendusfondi osamakseid, tagasimaksmine ei ole aga asjakohane kuni uue otsuse tegemiseni.

101 Sellega seoses täpsustas kriisilahendusnõukogu kohtuistungil, et vaidlustatud otsuse tühistamine ilma selle ajalise mõju kehtima jätmiseta võib kahjustada määruse nr 806/2014, direktiivi 2014/59 ja delegeeritud määruse 2015/63 nõuetekohast toimimist, kuna arvesse ei tule võtta mitte ainult hageja *ex ante*-osamakse summat, vaid ka kõiki osamakseid, mille kriisilahendusfond võib analoogsetel asjaoludel tagasi maksta.

102 Hageja märkis kohtuistungil, et ta ei vaidle vastu vaidlustatud otsuse tagajärgede võimalikule ajalisele piiramisele, kui Üldkohus selle tühistab.

103 ELTL artikli 264 teise lõigu kohaselt võib liidu kohus juhul, kui ta seda vajalikuks peab, märkida, milliseid tühiseks tunnistatud õigusakti tagajärgi loetakse kehtivaks. Selle artikliga talle antud pädevuse teostamisel võtab liidu kohus arvesse õiguskindluse põhimõtte ja muude avalike või erahuvide järgimist (vt 25. veebruari 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Rootsi, C-389/19 P, EU:C:2021:131, punkt 72 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka 22. detsembri 2008. aasta kohtuotsus Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, punkt 122).

104 ELTL artikli 264 teist lõiku on eelkõige tõlgendatud nii, et see lubab õiguskindluse kaalutlustel, aga ka põhjustel, mis teenivad liidu või tema poolt toetatava poliitika katkestamise või tagasipööramise vältimise eesmärki, jätta tühistatud õigusakti tagajärjed mõistlikuks ajavahemikuks kehtima (vt 27. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus Poola *vs.* komisjon, T-699/17, EU:T:2021:44, punkt 61 ja seal viidatud kohtupraktika).

105 Mis puudutab täpsemalt *ex ante*-osamaksete kogumise valdkonda, siis on liidu kohus jätnud tühistatud aktide tagajärjed ajaliselt kehtima, kui nende osamaksete tagasimaksmine pärast tühistamist võib jätta kriisilahendusfondi ilma rahalistest vahenditest, mis võivad osutuda vajalikuks, et tagada euroala stabiilsus ja liidu finantsstabiilsus. Sellise olukorraga võib tegemist olla eelkõige juhul, kui kriisilahendusnõukogu oleks pidanud lisaks hagi esitanud finantsinstitutsiooni *ex ante*-osamakse summale välja maksma ka teiste finantsinstitutsioonide *ex ante*-osamaksete summad, kes esitasid sarnase hagi, esitades sama väite, millega nõustuti kõnealuses hagis (vt selle kohta 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 177, ning 10. aprilli 2024. aasta kohtuotsus Dexia *vs.* SRB (2022. aasta *ex ante*-osamaksed), T-411/22, edasi kaevatud, EU:T:2024:216, punktid 70–74).

106 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et ühest küljest on selle *ex ante*-osamakse summa, mille hageja peaks vaidlustatud otsuse tühistamise tõttu 2018. aasta osamakseperioodi eest tagasi maksma, piiratud ulatusega võrreldes kriisilahendusfondi käsutuses olevate rahaliste vahendite kogusummaga.

107 Teisest küljest, kui kriisilahendusnõukogult kohtuistungil küsiti, ei nimetanud ta muid kohtuasju, milles muud finantsinstitutsioonid peale hageja oleksid esitanud sarnase hagi, milles nad oleksid käesoleva kohtuasjaga sarnases olukorras ja milles nad oleksid esitanud sama väite kui see, millega nõustuti käesolevas hagis.

108 Seega ei viita miski sellele, et kriisilahendusnõukogu peaks lisaks hageja *ex ante*-osamakse piiratud summale välja maksma ka teiste selliste finantsinstitutsioonide *ex ante*-osamaksete summad, kes on esitanud sarnase hagi.

109 Järelikult ei ole tõendatud, et vaidlustatud otsuse viivitamata tühistamine võiks kahjustada euroala stabiilsust ja liidu finantsstabiilsust.

110 Neil asjaoludel ei ole alust rahuldada kriisilahendusnõukogu taotlust jätta vaidlustatud otsuse tagajärjed hagejat puudutavas osas kehtima.

Kohtukulud

111 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kriisilahendusnõukogu on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista hageja kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja kriisilahendusnõukogult.

112 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannab komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kümnes koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Tühistada de Volksbank NV-d puudutavas osas Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) 8. augusti 2022. aasta otsus SRB/ES/2022/46, millega tunnistatakse kehtetuks kriisilahendusnõukogu 12. aprilli 2018. aasta otsus SRB/ES/SRF/2018/03 ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2018. aasta *ex ante*-osamaksete kohta, niivõrd kui see puudutab kõnealuse otsuse I lisas nimetatud finantsinstitutsioone ja arvutab nende finantsinstitutsioonide 2018. aasta *ex ante*-osamaksed ühtsesse kriisilahendusfondi**.

2. **Jätta kriisilahendusnõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja de Volksbanki kohtukulud.**

3. **Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. veebruaril 2025 Luxembourgis.